

**အနိုးဒါးဆင်းရဲ
နတ်သမီးပုံပြင်များ**

ခေးလု-ပြန်ဆိုသည်။

အနီးဒီးဆင်းရဲ နတ်သမီးပုံပြင်များ

ခေးလု

ဟန်စ် ခရစ်စတီယန် အန်းဒါးဆင်း

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

‘အန်းဒါးဆင်းရဲ့ နတ်သမီးပုံပြင်များ’ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အန်းဒါးဆင်းအကြောင်း အင်တာနက်မှာ ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံက ‘ဟန်စ် ခရစ်စတီယန် အန်းဒါးဆင်း’ (Hans Christian Andersen) ဖြစ်ပြီး ၁၈၀၅ ခုနှစ်မှာ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံမှာ ဖွားမြင်ခဲ့တယ်လို့သိရတယ်။ ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ စာရေးဆရာ၊ ကလေးစာပေ ပုံပြင်ရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပုံပြင်တွေစာရင်းထဲမှာ ဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ‘ဘဲရပ်ဆိုးလေး’ နဲ့ ‘မီးခြစ်သည်မလေး’ ပုံပြင်တွေပါနေတာ တွေ့ရတယ်။

အန်းဒါးဆင်းပုံပြင်တွေကို ဆရာကြီးအံ့မောင်နဲ့ ဆရာမကြီးကြည်အေးတို့ ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့အနုအလှတွေကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခု ဒီစာအုပ်ဟာ ဒီလိုဝါရင့် စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့လက်ရာတွေကို မီနိုင်မှာမဟုတ်ပေမဲ့ အတော်လေးတော့ ကြိုးစားထားပါတယ်။ အားနည်းချက်တွေလည်း ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူတွေအနေနဲ့ ဝေဖန်ထောက်ပြ အကြံပြုပေးမယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများအားလုံးကို အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ခေးလု

မာတိကာ

၁။ ညတေးသီဝှက်ကလေး နိုက်တင်ဂေးလ်	၆
၂။ ကောင်လေး တပ်စ်	၂၄
၃။ ဘဲရုပ်ဆိုးလေး	၃၂
၄။ ငှက်ကျားတစ်မြုံ	၄၇
၅။ မီးခြစ်သည်မိန်းကလေး	၅၅
၆။ ထူးဆန်းတဲ့မီးခြစ်ဘူး	၆၀
၇။ အမြင့်ခုန်ပြိုင်ပွဲ	၇၃
၈။ လက်ချုပ်အပ်ကလေး	၇၆

ညတေးသီဌာန်ကလေး နိုက်တင်ဂေးလ်

ကလေးတို့ရေ ...

ကလေးတို့သိကြတဲ့အတိုင်း တရုတ်ပြည်က ဘုရင်ဧကရာဇ်ဟာ တရုတ်လူမျိုးပဲပေါ့။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ စားနေကြသူတွေကလည်း တရုတ်လူမျိုးတွေပဲလေ။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို လူတွေမေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်မသွားခင်မှာ ပုံပြင်ကလေးအဖြစ်နဲ့ ကလေးတို့ကို ပြောပြချင်တာပါ။

တရုတ်ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့ နန်းတော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာထူးခြားဆန်းပြားမှု အရှိဆုံး နန်းတော်ပါ။ နန်းတော်တစ်ဆောင်လုံးကို ကြွေထည်တွေနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတယ်။ ကြွေထည်တွေဟာ အလွန်တန်ဖိုးမြင့်တယ်ဆိုပေမဲ့ အလွန်ကြွပ်ဆပ်တာကြောင့် ထိတောင် မထိရဲလောက်အောင်ပဲ။

ဥယျာဉ်ထဲမှာဆိုရင်လည်း နှစ်သက်စရာအကောင်းဆုံး ပန်းတွေနဲ့ပြည့်နေတယ်။ ရင်သပ်ရှုမောစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ အဲဒီပန်းပွင့်တွေအားလုံးမှာ အသေးစား ငွေခေါင်းလောင်းကလေးတွေ လိုက်ဆွဲပေးထားတာပဲ။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ လေယူရာတိမ်း

တဲ့အခါ သာယာတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံလေးတွေထွက်လာပြီး ဖြတ်သွားသူတိုင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘူးတဲ့ကွယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ဥယျာဉ်ကို အစစအရာရာ စနစ်တကျမွမ်းမံထားတာကိုး။ ဥယျာဉ်ခြံကြီးကလည်းကျယ်လိုက်တာမှ ဥယျာဉ်မှူးတောင် ဘယ်မှာဆုံးတယ်ဆိုတာ မသိဘူးတဲ့။ ဥယျာဉ်ခြံအဆုံးကို လျှောက်သွားပြီးရင် တော့အလွန်မြင့်မားတဲ့သစ်ပင်တွေနဲ့သာယာလှပတဲ့ တောအုပ်တစ်အုပ်ကို ရောက်သွားရောတဲ့။ တောအုပ်ကိုကျော်ရင် ပင်လယ်ကို ရောက်တယ်တဲ့လေ။

တောအုပ်ဟာ အလွန်နက်ရှိုင်းပြီး ပြာလွင်နေတဲ့ ပင်လယ်ဆီ ထိုးဆင်းအံ့ဆိုင်းနေတော့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတွေဟာ သစ်ကိုင်းတွေအောက်ကနေ ရွက်လွင့်သွားကြရသတဲ့။ သစ်ကိုင်းတွေကြားမှာ နိုက်တင်ဂေးလ်ငှက်မကလေး တစ်ကောင်နားနေပြီး ချိုသာစွာ သီချင်းဆိုနေတတ်တယ်လို့ဆိုတယ်။ သူမ ဆိုတဲ့သီချင်းသံဟာ ငါးဖမ်းရင်း သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ဆင်းရဲသားတံငါသည်လေးရဲ့သီချင်းသံထက်တောင် ပိုပြီးချိုမြိန်သာယာသတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီတံငါသည်လေးဟာ ညဘက် သူ့ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်တွေ လာသိမ်းတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီငှက်မကလေးရဲ့ သီချင်းဆိုသံကို ရပ် ရပ်ပြီး နားထောင်နေတတ်တယ်။ “အိုး- သာယာလိုက်တဲ့သီချင်းသံ ...” လို့ ချီးကျူးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ချီးကျူး ပြီးသွားရင်တော့ သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်တော့တာမို့ ငှက်မလေးကို မေ့ပစ်လိုက်တော့တာပေါ့။ နောက်ညတွေမှာ နိုင်တင်ဂေးလ်က သီချင်းဆိုတိုင်း တံငါသည်လေးကလည်း ‘အိုး-သာယာလိုက်တဲ့သီချင်းသံ ...’လို့ သည်အတိုင်းပဲ ပြောနေမှာပါပဲ။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ခရီးသွားတွေဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့မြို့တော်ကို လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ မြို့တော်၊ နန်းတော်နဲ့ ဥယျာဉ်တော်တွေကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုက်တင်ဂေးလ်ငှက်မလေးရဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်ခွင့်ရလိုက်သူတွေကတော့ “ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ” လို့ မှတ်ချက်ချကြတယ်လေ။ အဲဒီလို ခရီးသွားတွေဟာ ဌာနေပြန်ရောက်သွားရင်လည်း နိုင်တင်ဂေးလ်ငှက်မလေးအကြောင်းကိုပဲ တသသ ပြန်ပြောပြကြတယ်။ အဲဒီခရီးသွားတွေအတွင်းမှာ စာနယ်ဇင်းသမားတွေလည်း ပါလေတော့ ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့ မြို့တော်၊ နန်းတော်၊ ဥယျာဉ်တော်တွေအကြောင်း စာအုပ်တွေ ရေးသားထုတ်ဝေကြတယ်။ သူတို့ဟာ နိုက်တင်ဂေးလ်ငှက်မလေးကို လုံးဝ လျစ်လျူမရှုခဲ့ကြပါဘူး။ ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့ မြို့တော်၊ နန်းတော်၊ ဥယျာဉ်တော်တွေထက်ကို အထူးတလည် ချီးကျူးရေးသားခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့အပြင် ကဗျာဆရာတွေကလည်း ပင်လယ်ကမ်းစပ် သစ်တောအတွင်းက နိုက်တင်ဂေးလ်ငှက်မလေးအကြောင်း အလှပဆုံး လင်္ကာတွေ ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီစာအုပ်တွေဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲက တစ်အုပ်ဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ

သူ့ရဲ့ရွှေပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အဲဒီစာအုပ်ကို ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ခဲ့တယ်။ ဖတ်ရင်းနဲ့ ခဏခဏ ခေါင်းညိတ်တယ်။ မြို့တော်၊ နန်းတော်နဲ့ ဥယျာဉ်တွေအကြောင်း ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ရေးဖွဲ့ထားတာမို့ သူ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်အားရ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ “ဒါပေမဲ့ အားလုံးထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးကတော့ နိက်တင်ဂေးလ်ပါပဲ”လို့ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးသားဖော်ပြထားတယ်။

“ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲဟ” ဘုရင်ဧကရာဇ်က ရေရွတ်လိုက်တယ်။ “နိက်တင်ဂေးလ်တဲ့လား၊ သူ့ကို ငါ လုံးဝမသိပါလား၊ သူ့ အကြောင်း ကြားတောင် မကြားခဲ့ဖူးဘဲနဲ့ ငါ့ဥယျာဉ်ထဲမှာတောင် မရှိဘဲနဲ့ ငါ့အင်ပိုင်ယာထဲမှာ ဒီလိုမျိုး ငှက်တစ်ကောင်ရှိနေနိုင်သတဲ့လား၊ စာအုပ်တွေက လူတွေကို အသိတရားတစ်ခုခုတော့ ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ” ဒီလိုနဲ့ သူဟာ သူ့ရဲ့သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးကို ခေါ်လိုက်တယ်။

အမတ်ကြီးဟာ အလွန်အထက်တန်းကျပြီး ဘယ်လက်အောက်ငယ်သားတွေမှသူ့ကို စကားမပြောရဲကြဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က အရဲစွန့်ပြီး သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခွန်းလောက် မေးလိုက်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ တစ်ခွန်းတည်းသောအဖြေက ‘ရွတ်’ ဆိုတာပဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတဲ့ စကားလုံးလေ။

“အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ဒီမှာ ရှိနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ နိုင်တင်ဂေးလ်လို့ ခေါ်သတဲ့” ဘုရင်ဧကရာဇ်က မိန့်ကြားလိုက်တယ်။ “သူတို့ပြောကြတာက အဲဒီငှက်မလေးရဲ့သီချင်းဟာ ငါ့နိုင်ငံတော်ပိုင်နက်အတွင်းက ဘယ်အရာထက်မဆို ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုပါလား၊ အဲဒီငှက်မလေး အကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို သံတော်ဦး မတင်ခဲ့ကြပါလား”

“ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး” အမတ်ကြီးက လျှောက်တင်ပါတယ်။ “အဲဒီငှက်မလေးအကြောင်းဟာ နန်းတော်ထဲအထိ မပေါက်ရောက်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒီညနေမှာပဲ အဲဒီငှက်မလေးဟာ ကျွန်ုပ်ရှေ့တော်မှောက်မှာ သီချင်းဆိုပြဖို့ ကျွန်ုပ် အလိုရှိတော်မူတယ်” ဘုရင်ဧကရာဇ်က အမိန့်ချမှတ်တယ်။ “ဘယ်နှယ် ဒီငှက်မလေး ကျွန်ုပ်ရဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ရှိနေတာကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိနေပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တော်တိုင် ကျတော့ မသိဘူးဖြစ်နေတယ်လေ”

“အဲဒီငှက်မလေးအကြောင်း ကျွန်ုပ် တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးပေမဲ့...” အမတ်ကြီးက လျှောက်တင်ပါတယ်။ “ကျွန်ုပ် သူမကို ရှာပါမယ်၊ တွေ့အောင် ရှာပေးပါမယ်”

ဒါပေမဲ့ သူမကို ဘယ်မှာရှာရမှာလဲ။ အမတ်ကြီးဟာ ခြေကုန်သုတ်ခဲ့တယ်။ နေရာ အနှံ့ပဲ။ ခန်းမဆောင်တွေကိုလည်းရောက်တယ်။ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တွေကိုလည်း ရောက်တယ်။ သူ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့တဲ့လူတွေ အားလုံးပဲ နိုက်တင်ဂေးလ်အကြောင်း လုံးဝ မကြားဖူးသူတွေချည်းပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အမတ်ကြီးဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ်ထံ ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီး လျှောက်တင်ပါတော့တယ်။

“သေချာတာကတော့ စာအုပ်ရေးတဲ့စာရေးဆရာက တီထွင်ဖန်တီးပြီး ရေးသား လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးဟာ စာအုပ်တွေထဲက ရေးသမျှ အကြောင်းအရာတွေကို မယုံကြည်သင့်ပါဘူး၊ စာအုပ်အများစုဟာ တီထွင်ဖန်တီး ရေးသား ကြတာများပါတယ်၊ အဲဒီလိုရေးသားမှုတွေကို အမည်းရောင် အနုပညာလို့ခေါ်ဆိုကြပါ တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်တော်ဖတ်တဲ့စာအုပ်က ...” ဘုရင်ဧကရာဇ်က မိန့်ကြား တယ်။ “ဂျပန် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်က ပို့လိုက်တဲ့စာအုပ်လေ၊ ဒါကြောင့် မမှန်ကန်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တော် အလိုရှိတော်မူတာက ဒီနေ့ညနေမှာပဲ နိုက်တင်ဂေးလ်ရဲ့ သီချင်း ဆိုသံကို နားထောင်ချင်တယ်၊ ဒီညနေမှာပဲ အဲဒီငှက်မလေး ရောက်လာရမယ်၊ ရောက်မလာ နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အိပ်ရာဝင်ခါနီး စားသောက်တဲ့ စားသောက်ပွဲအပြီးမှာ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားအားလုံးကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား” လို့ အမတ်ကြီးက လျှောက်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူဟာ နန်းတော်ရဲ့အပေါ်ထပ်တွေ၊ အောက်ထပ်တွေဆီ အရင်တုန်းကလို ပြေးလွှားပြန်ပါတော့တယ်။ ခန်းမဆောင်တွေကို ဖြတ်သန်း။ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်တွေကို ဖြတ်သန်း။ နန်းတွင်းက နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတစ်ဝက်လောက် သူ့နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ကြိမ်ဒဏ်အပေးမခံချင်ကြဘူးလေ။ အားလုံးဟာ နန်းတော်တစ်ခုလုံးက ဘာမှမသိဘဲ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ပြောနေကြတဲ့ အံ့ဖွယ် နိုက်တင် ဂေးလ်ငှက်မလေးအကြောင်း လိုက်လံမေးမြန်းစုံစမ်းနေကြလေရဲ့။

နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ဟာ စားဖိုဆောင်ထဲက ဆင်းရဲသမလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ကြရတယ်။ မိန်းကလေးက “အိုး ဟုတ်တယ်၊ နိုက်တင်ဂေးလ်လေ၊ ကျွန်မ သူ ကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ အို ... အရမ်းကို သီချင်းအဆိုကောင်းတာ၊ ညနေတိုင်းပဲ ကျွန်မဟာ ထမင်းစားပွဲက ဟင်းအကြွင်းအကျန်တွေကို နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အမေ့ဆီ ယူသွားပေးတယ်၊ အမေက ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ နေတာလေ၊ အမေ့ဆီကအပြန်မှာ ကျွန်မ ဟာ တောအုပ်ထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို အနားယူတဲ့အချိန်မှာ

